

kreds, således at indeholdelse allerede af denne grund ville være praktisk uigennemførlig. Den foreløbige beskatning af indtægt ved selvstændig erhvervsvirksomhed må derfor ske ved opkrævning i henhold til skattebillet.

Afgørende for om der skal ske indeholdelse efter den her omhandlede bestemmelse er som anført, om der foreligger en lønindtægt i et tjenesteforhold. De samme omstændigheder er efter bestemmelsen i ligningslovens § 9, stk. 1, jfr. stk. 4, afgørende for, om den skattepligtige er berettiget til lønmodtagerfradrag. Det må derfor være berettiget i almindelighed at gå ud fra, at indtægter, der begrunder lønmodtagerfradrag, må anses som A-indkomst i henhold til den her omhandlede bestemmelse, og at der omvendt i de tilfælde, hvor der ikke kan gives lønmodtagerfradrag, heller ikke foreligger A-indkomst.

I de fleste tilfælde vil det næppe frembyde vanskeligheder at afgøre, om der foreligger et tjenesteforhold, der betinger indeholdelsespligt for arbejdsgiveren, idet den skattepligtige udfører arbejdet efter arbejdsgiverens anvisninger og i det hele for dennes regning. Omvendt vil man normalt uden vanskelighed kunne bortse fra de tilfælde, der falder uden for bestemmelsens område, fordi der er tale om selvstændig erhvervsvirksomhed. Der vil dog utvivlsomt i praksis forekomme en del tilfælde, hvor det vil være vanskeligt at afgøre, om en indtægt er oppebåret i eller uden for et tjenesteforhold. Som momenter, der i så henseende kan få betydning, kan eksempelvis nævnes, at den der udfører arbejdet, selv tilrettelægger det uden instruktion fra den, i hvis interesse arbejdet udføres, eller at den pågældende selv afholder visse udgifter f. eks. til materialer, således at det vederlag han modtager, skal tjene både som vederlag for arbejdet og til dækning af de udgifter, han har afholdt. Det kan endvidere tænkes, at den pågældende selv ejer de redskaber eller maskiner, der benyttes ved arbejdet, eller at arbejdet udføres i hans egne lokaler. Disse omstændigheder behøver ikke at betyde, at der ikke foreligger et tjenesteforhold; når arbejderen selv tilrettelægger arbejdet, kan det skyldes, at arbejdsgiveren finder dette fuldt forsvarligt, og selv om den pågældende arbejder må afholde visse udgifter i forbindelse med arbejdet, kan disse dog være af så underordnet betydning i forhold til arbejdsvederlaget, at man ikke af den grund kan hævde, at der ikke skulle foreligge et tjenesteforhold; om der i sådanne tilfælde er tale om tjenesteforhold eller ej, må afgøres efter en samlet bedømmelse af forholdet mellem den, der udfører arbejdet, og den, for hvem det udføres. Der må endvidere kunne henses til, hvordan rets-

ordenen i øvrigt, f. eks. ved praktiseringen af loven om ferie med løn, ulykkesforsikringsloven, funktionærloven og lovene om arbejderbeskyttelse, ser på det pågældende arbejdsforhold, men de hensyn, der ligger bagved den her foreslåede lovbestemmelse, kan dog medføre, at man i denne forbindelse må bedømme forholdet anderledes end i andre relationer.

Det er — på samme måde som med hensyn til lønmodtagerfradraget — uden betydning, under hvilken form lønindtægten oppebæres; indeholdelsen skal efter bestemmelsen foretages i enhver form for vederlag i tjenesteforhold, hvad enten der er tale om fast løn, timeløn, akkordløn, tantieme, provision eller drikkepenge. Det er ligeledes uden betydning, om den skattepligtige i kraft af tjenesteforholdet indtager en stilling af overordnet karakter i virksomheden, f. eks. som direktør for denne, ligesom det er uden betydning, om der er tale om hovedbeskæftigelse eller bibeskæftigelse. I sidstnævnte tilfælde er der grund til at bemærke, at hvor bibeskæftigelsen udøves i forbindelse med en af den pågældende drevet erhvervsvirksomhed, således at eventuelle udgifter ved bibeskæftigelsen må anses for indeholdt i udgifterne til den samlede virksomhed, og hvor der derfor normalt ikke vil være grundlag for at indrømme lønmodtagerfradrag, jfr. skattedepartementets cirkulære af 29. december 1951, skal der desuagtet ske indeholdelse i lønindtægten for bibeskæftigelsen.

Det er efter den foreslåede bestemmelse en forudsætning, at vederlaget ydes i penge eller i form af fri kost og logi i tilslutning til et vederlag i penge; den indeholdelsespligtige må i sidstnævnte tilfælde lægge et beløb for værdien af fri kost og logi — sædvanligvis beregnet på grundlag af de af ligningsrådet fastsatte værdier af fri kost og logi — til den kontante løn, forinden A-skatten beregnes. Ydes der alene vederlag i form af naturalydelse, eller ydes vederlag i form af andre naturalydelse end fri kost og logi, anses disse vederlag som B-indkomst; har den skattepligtige A-indkomst ved siden af disse vederlag, vil vederlagene dog eventuelt kunne inddrages under indeholdelsen i A-indkomsten gennem en reduktion af fradragene på skattekortet, jfr. § 50.

Størrelsen af det beløb, arbejdsgiveren skal indeholde, beregnes på grundlag af den for den pågældende indeholdelsesperiode udbetalte bruttoløn, herunder beløb der udbetales til lønmodtageren til dækning af udgifter, han har afholdt i medfør af arbejdsforholdet; der må i sådanne tilfælde ved fastsættelsen af fradragbeløbene på skattekortet tages hensyn til udgifterne. De i statsskattelovens § 5 d omhandlede ydelser er ikke skattepligtige for mod-